

Arrest

nr. 179 948 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 september 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel, 42quater de wet van 15 december 1980 (VW) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42quater §1 4° VW: "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer"

Betrokkene trad d.d. 01.10.2010 in het huwelijk met de Belgische onderdaan D. P. S. (...) (RR xxxxxxxx) en reisde einde 2011 naar België om zich te vestigen op basis van gezinshereniging met zijn kersverse echtgenote (Art 40 ter VW). Op datum van 04.02.2012 verkreeg betrokkene zijn inschrijving in het Vreemdelingenregister (V.R.) en op 09.03.2012 zijn verblijfstitel F-kaart met als geldigheidsduur 15.02.2017.

Op basis van het administratief dossier werd vastgesteld dat het koppel reeds op korte termijn relationele moeilijkheden had en dat de socio-economische integratie van betrokkene evenmin vlotjes verliep. Betrokkene werd steeds gekender bij de politionele diensten voor een waslijst van feiten en werd uiteindelijk d.d. 29.10.2013 correctioneel veroordeeld tot 9 maanden gevangenisstraf met uitstel + probatievoorwaarden. Betrokkene verbleef van 30.08.2013 tot 29.10.2013 in de gevangenis van Antwerpen (voorhechtenis) onder andere op basis van verdenking van zeer ernstige feiten waaronder doodslag. Op datum van 24.04.2015 werd betrokkene van ambtswege afgevoerd (van de echtelijke woonst) en s.d.d. 27.07.2015 ingeschreven in de gemeente Mortsel, (...). De laatste bijwerking in het Rijkregister gebeurde d.d. 31.07.2015.

Gelet op de geheel gewijzigde gezinssituatie en het feit dat betrokkene sedert 2012 in het bezit is van zijn F- kaart valt hij onder de bepalingen van art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en dit in het in Art 42 quater, §1,4° VW bepaalde geval.

Met het oog op een evenredige beslissing tot intrekking van het verblijf rekening houdende met alle mogelijke argumenten van humanitaire aard dient de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met de duur van verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezin - en economische situatie, sociale / culturele integratie in België en de mate waarin redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog bestaande banden zijn met het land van herkomst., conform artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW. Op datum van 08.10.2014 werd betrokkene in dit kader aangeschreven en gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn aan te brengen ten laatste 30 dagen na de betekening van het schrijven, de instructie werd dd. 30.06.2015 betekend waarna de volgende documenten werden voorgelegd:

-Overeenkomst tussen de vrijwilliger en Zomer van Antwerpen VZW (ZVA) dd. 19.05.2015 voor de duur van 19.05.2015 tot 10.10.2015. Vooreerst bevat dit document geen handtekening van de organisatie maar enkel deze van betrokkene/vrijwilliger zodat er niet kan worden vastgesteld dat betrokkene dit vrijwilligerswerk effectief heeft uitgevoerd, bijvoorbeeld op basis van uitbetalingsbewijzen van de vrijwilligersvergoedingen, andere. . Indien de authenticiteit van het document zou vaststaan, vormt het feit dat betrokkene vrijwilligerswerk uitvoert op zich geen element van een uitzonderlijke integratie, maar van een gebruikelijk parcours, ook gelet op de voordelen die medewerking aan ZVA met zich meebrengt, (significante vrijwilligersvergoedingen, gratis maaltijden, gratis deelname aan culturele activiteiten, etc..) Het document bewijst evenmin de aan- of afwezigheid van banden met het land van herkomst.

-Attest van de Vlaamse Gemeenschap/ Open School Antwerpen dd. 19.03.2015 Deelcertificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 + attest Nederlands voor anderstaligen dd. 26.03.2015 NT2/BT4 : het volgen van deze modules betreft een verplichting (Vlaams Gewest decreet d./ 28.02.2003) waardoor dit document erop wijst dat een gebruikelijk integratietraject wordt gevolgd. Het zich eigen maken van de taal is de eerste logische stap van migranten om zich aan te passen in de nieuwe maatschappij en teneinde zich economisch te integreren, en aan niet -deelname of voortijdig afbreken van het opgelegde inburgeringstraject zijn administratieve geldboetes verbonden van 50 tot 5000 Euro. Het document bewijst evenmin de aan- of afwezigheid van banden met het land van herkomst.

-Proces-verbaal AN.43.L7.006076/2015 van verhoor dd. 13.07.2015: verklaring van betrokkene dat hij dd. 11.07.2015 slachtoffer was van slagen en verwondingen in een Pita zaak gelegen in de Pijlstraat te Antwerpen, om voor betrokkene onbekende redenen vloog er kokend water in het gezicht en gelaat van betrokkene, waarvoor hij voor verzorging naar het ziekenhuis geweest is (brandwonden rechterkant gelaat en halsstreek). Doordat betrokkene in het verleden regelmatig in contact kwam met de politie als dader van strafbare feiten heeft hij ter plaatse noch ambulance, noch politie gebeld volgens zijn eigen verklaring en werd de aangifte pas 2 dagen later gedaan, in het gezelschap van zijn echtgenote om te vertalen, gelet dat betrokkene de Nederlandse taal niet afdoende machtig is om zelfstandig een verklaring af te leggen. Dit document kan bezwaarlijk weerhouden als een bewijs van enige vorm van integratie in het Rijk dan ook maar bewijst enkel dat betrokkene betrokken was bij een gevecht met slagen en verwondingen tot gevolg, waarbij het nogal ongeloofwaardig is dat betrokkene als een

onschuldig slachtoffer aangevallen werd vanuit het niets door een onbekende met kokend water. Het feit dat betrokkene hulp van derden nodig had om zijn verklaring van het Spaans naar het Nederlands te vertalen, vormt een bewijs dat betrokkene na een verblijf van bijna 4 jaar in België op linguïstisch/ cultureel vlak slechts zeer zwak geïntegreerd is en zijn moedertaal nog steeds primeert. In deze zin bewijst betrokkene temeer de culturele bindingen met zijn land van herkomst dan deze die hij in België zou hebben uitgebouwd.

-Afspraak bevestiging ZNA Stuivenberg dd 22.07.2015 afdeling brandwonden, controle na spoed + 2 foto's van betrokkene (gezicht + hals) met uiterlijke vertoningen van brandwonden. Dit document kan bezwaarlijk weerhouden als een bewijs van enige vorm van integratie in het Rijk dan ook maar bewijst enkel dat betrokkene een medische aandoening heeft en als gevolg hiervan op medische controle diende te gaan. Er werd geen attest voorgelegd die de aard en de ernst van de brandwonden verduidelijkt en of er na de controleafspraak dd 22.07.2015 nog een medische behandeling dient te worden gevolgd. Het document bewijst evenmin de aan- of afwezigheid van banden met het land van herkomst.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De relatief jonge leeftijd (35J) staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene verbleef immers tot zijn 31e levensjaar in de Dominicaanse Republiek en verbleef tot op heden minder dan 4 jaar in België. Betrokkene legde geen documenten voor die de aanwezigheid/ afwezigheid van bindingen met zijn land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en reïntegratie ter plaatse zullen vergemakkelijken.

Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de Belgische onderdaan spaak gelopen is en het einde van de gezamenlijke vestiging werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. In deze dient trouwens te worden opgemerkt dat betrokkene volgens de registers heden samenwoont (als niet verwante) met een genaturaliseerde EU-burger (De heer L. D. (...) RR xxxxxxxxx) van Zuid-Amerikaanse (Chili) origine is en die dicht bij de cultuur van betrokkene staat. Qua culturele integratie blijkt uit het verslag -Proces- verbaal AN.43.L7.006076/2015 van verhoor dat betrokkene nog niet in staat is zich in het Nederlands uit te drukken en de bijstand van een tolk nodig heeft, waardoor betrokkene, ondanks zijn vrijwilligerswerk bij de VZW ZVA, ondanks (verplichte) inburgeringscursussen, slechts zeer zwakke aanwijzingen van culturele integratie in België aantoon. Het spreekt voor zich dat de veroordeling van 9 maanden gevangenisstraf in 2013, de recente betrokkenheid bij een nachtelijk gevecht / aanval, en de reeks andere feiten waarvoor betrokkene politieel gekend en die hij zelf toegeeft, verre van positief zijn om zijn sociale integratie in België te staven. Integendeel, in het belang van de maatschappij werd betrokkene zelfs een tijdlang van zijn vrijheid beroofd.

Qua economische integratie worden de activiteiten die betrokkene tot op 10.10.2015 zou uitoefenen bij de VZW ZVA- in zoverre deze kan aanvaard worden als 'werknemerschap' onbewezen geacht (Infra) en dateert de laatste tewerkstelling van betrokkene op basis van kruispuntpank tewerkstelling van 30.07.2014 bij Gymdello CV BA te Edegem. Betrokkene legde geen documenten voor die zijn bestaansmiddelen bewijzen, waardoor er kan worden aangenomen dat hij heden niet actief is op de arbeidsmarkt als werknemers, noch op zelfstandige basis, en het onduidelijk is op welke legale basis betrokkene in zijn levensonderhoud voorziet. Qua medische toestand is het duidelijk dat betrokkene dd juli 2015 brandwonden opliep en hier de nodige medische zorgen en nacontrole heeft gekregen. Betrokkene legde echter geen medisch attest voor van een arts voorzien van een diagnose, noch werden er bewijzen aangebracht dat een verdere behandeling in België vereist is, in de mate dat een verdere opvolging niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° VW van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien en overeenkomstig de in art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° VW bepaalde gevallen waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, en voor zover betrokkene overtuigd zou zijn om zich hierop te kunnen beroepen, stellen we vast dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoon werknemer of

zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht wordt bij beslissing dd. 16.09.2015 conform art 42 quater §1,4° VW en artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW. beëindigd en de F- kaart (Duplik.2) Nr. B209614572 geldig tot 15.02.2017 dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

a. Uitzonderingsgrond met betrekking tot minimum 3 jaar huwelijk waarvan 1 jaar in België

De staatssecretaris werpt in heer beslissing volgende zaak op:

"Gelet op de geheel gewijzigde gezinssituatie en het feit dat betrokkene sedert 2012 in het bezit is van zijn F-kaart valt hij onder de bepalingen van art. 42quater, §1 Vw. die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, en dit in het in art. 42quater, §1, 4° Vw. bepaalde geval."

Op artikel 42quater, §1, 4° Vw. is er evenwel een uitzondering voorzien in artikel 42quater, §4, 1° Vw. De integrale tekst van art. 42 quater, §4, 1° Vw. luidt:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de voormalig echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

Er zijn dus 2 voorwaarden die art. 42quater, §4, 1° stelt:

- Minstens drie jaar huwelijk...:

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker sinds 1 oktober 2010 getrouwd is tot op heden, doch dat hij feitelijk gescheiden leeft sinds de zomer van 2015. De afvoering van ambtswege geschiedde in april 2015. Als men uitgaat van een samenwoning tot deze datum, wordt er nog ruimschoots voldaan aan de voorwaarde van drie jaar huwelijk.

- ... waarvan minstens één jaar in het rijk

Verzoeker kwam eind 2011 naar België. Ook aan de voorwaarde van één jaar woonst in het rijk wordt ruimschoots voldaan.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat verzoeker aan de voorwaarden bepaald door art. 42quater, §4, 1° ruimschoots voldoet.

b. Uitzonderingsgrond i.v.m. belasting van het sociale bijstandsstelsel

De staatssecretaris werpt verder op:

“Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien en overeenkomstig de in art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° Vw. bepaalde gevallen waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, en voor zover betrokkene overtuigd zou zijn om zich hierop te kunnen beroepen, stellen we vast dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van her Rijk.”

Verzoeker toont weldegelijk aan dat hij in zijn levensonderhoud kan voorzien zonder financiële steun van het sociale bijstandsstelsel in België.

Verzoeker legt een bewijs voor van vrijwilligerswerk bij de Zomer van Antwerpen, en is thans op zoek naar vast werk. In tussentijd kan verzoeker financieel worden bijgestaan door vrienden en familieleden in België.

De uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1° is dus weldegelijk van toepassing op verzoeker.

c. Conclusie: miskenning van artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen

Door de foute toepassing van art. 42quater schendt de staatssecretaris de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden omdat er sedert 24 april 2015 geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer is nu verzoekende partij op voormelde datum van ambtswege werd afgevoerd van de echtelijke woonst en zij sedert 27 juli 2015 elders ingeschreven staat. Verder wordt gemotiveerd omtrent de argumenten conform artikel 42quater, §1, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° van de vreemdelingenwet.

Voorts verwijst de bestreden beslissing naar artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat stelt dat “Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.” Tenslotte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, en wordt gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat haar legaal verblijf in België is verstrekken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet - waarvan zij de schending eveneens aanvoert - moet onderzocht worden.

Bij dit onderzoek is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.3. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gegrond is luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

(...)”

Uit § 1 van deze bepaling blijkt onder meer dat de gemachtigde onder bepaalde voorwaarden en rekening houdend met een aantal elementen een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Uit § 4, 1° van deze bepaling blijkt onder meer dat deze laatste mogelijkheid tot beëindiging van het verblijf niet van toepassing is wanneer het huwelijk meer dan drie jaar heeft

geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, en voor zover betrokkene aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn in het Rijk of te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf en zijn familieleden en over een ziekteverzekering, of aantoonde lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

2.4. Verzoekende partij betwist de gewijzigde gezinssituatie niet, maar zij betoogt dat haar huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in België nu de samenwoning tot april 2015 heeft geduurd en dat zij wel degelijk aangetoond heeft in haar levensonderhoud te kunnen voorzien zonder financiële steun via het sociale bijstandstelsel waarbij zij verwijst naar het bewijs van vrijwilligerswerk bij de Zomer van Antwerpen, maar de Raad wijst erop dat de verwerende partij dienaangaande als volgt oordeelde: *“Overeenkomst tussen de vrijwilliger en Zomer van Antwerpen VZW (ZVA) dd. 19.05.2015 voor de duur van 19.05.2015 tot 10.10.2015. Vooreerst bevat dit document geen handtekening van de organisatie maar enkel deze van betrokkene/vrijwilliger zodat er niet kan worden vastgesteld dat betrokkene dit vrijwilligerswerk effectief heeft uitgevoerd, bijvoorbeeld op basis van uitbetalingsbewijzen van de vrijwilligersvergoedingen, andere. (...)”* en: *“Qua economische integratie worden de activiteiten die betrokkene tot op 10.10.2015 zou uitoefenen bij de VZW ZVA- in zoverre deze kan aanvaard worden als ‘werknemerschap’ onbewezen geacht (Infra) en dateert de laatste tewerkstelling van betrokkene op basis van kruispuntbank tewerkstelling van 30.07.2014 bij Gymdello CV BA te Edegem. Betrokkene legde geen documenten voor die zijn bestaansmiddelen bewijzen, waardoor er kan worden aangenomen dat hij heden niet actief is op de arbeidsmarkt als werknemers, noch op zelfstandige basis, en het onduidelijk is op welke legale basis betrokkene in zijn levensonderhoud voorziet.”* zodat besloten wordt: *“Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien en overeenkomstig de in art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° VW bepaalde gevallen waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, en voor zover betrokkene overtuigd zou zijn om zich hierop te kunnen beroepen, stellen we vast dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”*

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de vrijwilligersovereenkomst enkel ondertekend is door verzoekende partij zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij deze overeenkomst niet aanvaard als bewijs dat verzoekende partij effectief dit vrijwilligerswerk heeft uitgevoerd. Verzoekende partij betwist deze vaststelling ook niet. Evenmin betwist zij de vaststelling dat haar laatste tewerkstelling dateert van 30 juli 2014 en dat zij geen documenten heeft voorgelegd aangaande haar bestaansmiddelen zodat niet blijkt dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing actief is op de arbeidsmarkt als werknemer of zelfstandige en evenmin blijkt op welke basis zij in haar levensonderhoud voorziet. Het betoog van verzoekende partij dat zij op zoek is naar werk kan uiteraard geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet aangetoond heeft werknemer of zelfstandige te zijn of te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf en haar familieleden en over een ziekteverzekering of aangetoond heeft lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Ook het bovendien blote betoog dat zij financieel kan bijgestaan worden door vrienden en familieleden in België kan evenmin afbreuk doen aan de vaststellingen zoals gedaan op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont met haar betoog aldus niet aan dat onterecht geoordeeld werd dat zij niet valt onder de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

Een schending van de door verzoekende partij aangehaalde bepalingen blijkt niet. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER